
Hetzelfde geldt wat mij betreft voor het "jumpen". Het ziet er zeer spectaculair uit, het hele strand klapt voor je, maar het is niets dan domme ijdelheid. De vliegers kunnen inklappen, de wind wegvallen, de lijnen breken, je kunt een stuurfout maken: daar kom je dan aanzeilen van 7 meter hoogte en je rem-parachute wil ook al niet open. Nu al ken ik enige verhalen over "echte mannen" met knieën enkelklachten. Je hoeft geen waarzegger te zijn om te kunnen voorspellen dat vroeg of laat daar gebroken benen of misschien wel erger bijkomen. **STOP MET SPRINGEN.**

Alleen slepen blijft voor de weldenkende vliegeraar over. Hier nog enige tips om dat goed te laten verlopen. Gebruik ten eerste véél dikkere stuurlijnen dan je tot nu toe gewend bent. In de bergsport gebruikt men lijnen die wel 20 maal het lichaamsgewicht kunnen dragen, de meeste vliegeraars komen niet verder dan ruim 1 maal! Lijnen van ongeveer 200 kilo trekkracht zijn het minimum. Je weet immers nooit of je niet in een onbewaakt ogenblik een

sprong maakt. Maak extra zware handvatten met extra zware voorlooplijnen. Gebruik wartels of karabijnhaken die een paar honderd kilo kunnen hebben (200 à 300 kg). Kies een vliegertype dat gelijkmatig trekt en betrouwbaar reageert op stuurcommando's. Zoek het stilste stuk van het strand op en start pas als er de eerste 300 meter benedenwinds niemand aanwezig is. Alleen waarschuwen "kijkt u een beetje uit" is NIET voldoende. De voorbijgangers hebben geen idee wat er precies gaat gebeuren, laat staan dat ze weten hoe ze moeten reageren. Begin met kleine vliegers bij matige wind en bouw dan kalm aan op.

Tenslotte, laat je niet opjatten door vrienden en andere vliegeraars. Haal je schouders op als een in een fluoriserend geel geklede gorilla langs komt stuiten. Laat je NOOIT verleiden tot man-lifting. Gebruik voortdurend je hersens en schaam je niet voor een truuk af te blazen als je gevaar voelt.

Maar verder: wind mee in '92.

Servaa van der Horst, Rotterdam
